

OJCIEC, SYN I DUCH

SOBOTA (PO POŁUDNIU) — 7 grudnia

STUDIUM BIEŻĄCEGO TYGODNIA: J 14,10.24; Rdz 3,7-9; J 16,27-28; 16,7-11; 17,1-26.

TEKST PAMIĘCIOWY: „Lecz Pocieszyciel, Duch Święty, którego Ojciec pošle w imieniu moim, nauczy was wszystkiego i przypomni wam wszystko, co wam powiedziałem” (J 14,26).

Ewangelia Jana stanowi mozaikę tematyczną. Jan powołuje się na znaki (cuda), by wykazać, że Jezus jest Mesjaszem obiecany przez Boga za pośrednictwem proroków. Cytuje szereg świadków ogłaszających Jezusa Mesjaszem. Cytuje także oświadczenia Jezusa zawierające słowo Jestem i wskazujące na Jego boskość.

W 1. rozdziale *Ewangelii Jana* (zob. J 1,1-4.14.18.32-34) wymienione są wszystkie trzy osoby Bóstwa. Przez wieki ludzie usiłowali pełniej zrozumieć naturę Trójcy, ale ponieważ nie byli w stanie tego uczynić, wielu odrzuciło tę ideę. Jakże niemądre jest odrzucanie czegoś tylko dlatego, że nie możemy tego zrozumieć albo nie pasuje to do naszego zawężonego ludzkiego sposobu rozumowania.

Jan mówi, że jeśli pragniemy zrozumieć Boga, musimy patrzeć na Jezusa i na to, co zostało objawione w Słowie Bożym. Takie podejście otwiera przed nami cały nowy świat więzy — zarówno między samymi osobami Bóstwa, jak i osobami Bóstwa a ludźmi oraz między samymi ludźmi. W tej lekcji przyjrzymy się temu, jak *Ewangelia Jana* przedstawia Ojca, Syna i Ducha Świętego w kontekście pożegnalnej mowy Jezusa (zob. od 13. do 17. rozdziału *Ewangelii Jana*).

Ewangelia Jana została napisana z punktu widzenia ogólnej biblijnej narracji, począwszy od zarania dziejów świata. „Na początku stworzył Bóg niebo i ziemię” (Rdz 1,1). Inaczej mówiąc: *Na początku Ojciec, Syn i Duch Święty stworzyli niebo i ziemię*. Są Oni Źródłem Wszelkiego Istnienia. Stworzyli wszechświat i zamieszkujące go istoty. Na naszej planecie dokonali szczególnego stworzenia życia, a najbardziej wyjątkowymi istotami w tym stworzeniu byli ludzie. Bożym celem przyświecającym stworzeniu ludzkości było to, byśmy żyli w miłości i harmonii z Bogiem i ze sobą nawzajem.

Niestety, Lucyfer sprowadził grzech na nasz świat. Grzech jest między innymi zerwaniem więzi stworzenia z Bogiem. Wypacza obraz Boga w umyśle stworzonych istot. Dlatego Jezus wziął na siebie ludzką naturę, aby przywrócić nam poznanie Boga i przynieść zbawienie ludzkości.

Będąc na ziemi, Jezus podporządkował swoje życie Ojcu i postępował zgodnie z Jego prowadzeniem. Powiedział:

— „Ja i Ojciec jedno jesteśmy” (J 10,30). „We mnie jest Ojciec, a Ja w Ojcu” (J 10,38). „Jeśli nie wykonuję dzieła Ojca mojego, nie wierzcie mi” (J 10,37).

Jakie były niektóre działania Ojca według poniższych wersetów?

J 3,16-17; 6,57.....

.....

J 5,22.30

.....

J 6,32; 14,10.24.....

.....

J 6,45.....

.....

J 15,16; 16,23.....

.....

Te wersety przedstawiają Ojca w ścisłej więzi z Jezusem Chrystusem jako Synem. Ojciec utrzymuje stałą łączność z naszym światem i działa aktywnie dla naszego zbawienia. Czego uczy to nas o miłości Boga do nas?

Zostaliśmy stworzeni przez Boga do osobistej więzi z Nim (zob. Rdz 1,26-27). Jednak z powodu grzechu więź ta została tragicznie zerwana. W historii o Ede nie dostrzegamy bezpośrednie skutki tego rozłamu.

Przeczytaj Rdz 3,7-9. Jak wersety te ukazują rozdźwięk powstały wskutek grzechu. Co oznacza fakt, że to Bóg poszukiwał upadłych ludzi, a nie oni Jego?

Intencją Boga było zaoferowanie ludzkości uzdrowienia — usunięcia rozłamu spowodowanego przez grzech, nawet jeśli nie wszyscy ludzie przyjmą tę ofertę.

Aby przywrócić tę więź, jedna z osób Bóstwa stała się człowiekiem. Tak więc Słowo stało się ciałem i zamieszkało między nami, objawiając nam chwałę Boga (zob. J 1,14-18). W wyniku tego ludzkość otrzymała Jego pełnię i łaskę. To właśnie Jezus przyniósł w darze objawienie chwały Boga, aby więź zerwana wskutek grzechu mogła być odnowiona, przynajmniej dla tych wszystkich, którzy zechcą przez wiarę przyjąć to, co zostało im dane w Jezusie Chrystusie.

Przeczytaj J 1,1-2; 5,16-18; 6,69; 10,10.30; 20,28. Jaką wspaniałą nadzieję oferują nam te wersety?

„W Chrystusie tkwi życie, pierwotne, niezapożyczone i nie pochodzące od nikogo innego”⁴³. Jednak ucieleśniony Syn, który „wyparł się” (Flp 2,7) korzystania ze swojej mocy, Chrystus, mówiąc o swoim istnieniu na ziemi jako człowieka wśród ludzi, mógł określić swoje posiadanie życia jako dar od Boga. „Boskość Chrystusa stanowi dla wierzących rękojmię życia wiecznego”⁴⁴.

Bóg nie został poznany przez ludzkość (zob. J 17,25), dlatego posłał On swojego jedyne Syna (zob. J 9,4; 16,5), aby Go objawił.

Wypowiadając się w kontekście kosmosu, amerykański astronom Carl Sagan (1934-1996) napisał: „W naszym mroku, w całym tym ogromie, nic nie wskazuje na to, że skądinąd przyjdzie pomoc, aby nas uratować przed nami samymi”⁴⁵. Dlaczego w świetle Biblii człowiek ten zupełnie się mylił?

⁴³ Ellen G. White, *Życie Jezusa*, wyd. 16, Warszawa 2018, s. 394.

⁴⁴ Tamże.

⁴⁵ <https://przystaneknauka.us.edu.pl/artukul/blekitna-kropka>, dostęp 21.7.2024 (przyp. red.).

W swojej ewangelii Jan opisuje, jak działania Jezusa, Syna, wskazują na Ojca. Jezus wyjaśnia, kim jest Ojciec, i ukazuje Jego stosunek do ludzkości. W ten sposób, zgodnie z J 1,18, Jezus *objawia* (gr. *eksegeisthai*)⁴⁶ Ojca. Jezus czyni to raz po raz. Słowo Ojciec (gr. *pater*) występuje sto trzydzieści sześć razy w *Ewangelii Jana* i osiemnaście razy w trzech listach Jana, co łącznie stanowi ponad jedną trzecią wszystkich przypadków występowania tego słowa w *Nowym Testamencie*. Pożegnalna mowa Jezusa jest jednym z najważniejszych fragmentów *Ewangelii Jana*, w których Jezus objawia Ojca.

Jezus był reprezentantem Ojca na ziemi. Przyszedł, by jako człowiek wypełnić wolę Ojca. Powiedział, że we wszystkich sprawach czyni wolę Ojca, a nie własną (zob. J 5,30). Na pierwszy rzut oka może się to wydawać zaskakujące, ale wskazuje, jak Jezus jako człowiek był zupełnie podporządkowany Ojcu.

Jezus powiedział także, że został posłany przez Ojca, by wykonać Jego dzieło — dokonać zbawienia ludzkości, i że sam Ojciec świadczy o Jego dziele (zob. J 5,36-38).

Jezus głosił, że Ojciec posłał Go jako jedyne, przez którego ludzkość może przyjść do Ojca (zob. J 6,40.44). Ojciec pragnie, by ludzie mieli życie wieczne, które jest w Jezusie. On obiecuje, że wskrzesi ich w dniu ostatecznym.

Przeczytaj J 7,16; 8,38; 14,10.23; 15,1.9-10; 16,27-28; 17,3. Co wersety te mówią o więzi łączącej Ojca i Syna?

Stwierdzenia Jezusa dotyczące Jego więzi z Ojcem są zdumiewające. Jezus twierdzi, że całe Jego nauczanie jest nauczaniem Ojca, a wszystko, co mówi, usłyszał osobiście od Ojca. Wiara w Niego jest jednoznaczna z wiarą w Ojca. Wszystkie Jego słowa i czyny pochodzą od Ojca. Jezus i Ojciec są połączeni miłością do ludzkości i współdziałaniem dla jej zbawienia. Czy może istnieć potężniejsze świadectwo jedności Jezusa z Jego Ojcem w niebie?

Jak zmieniłoby się twoje życie, gdyby twoje myśli i czyny stanowiły w pełni wyraz woli Boga wobec ciebie? Jak możemy pełniej żyć w zgodzie z tym, czego Jezus nauczył nas o woli Boga wobec nas?

⁴⁶ Zob. lekcję z 3 grudnia, s. 77 (*przyp. red.*).

Duch Święty nie występuje w *Ewangelii Jana* tak wyraźnie, jak Ojciec i Syn. Jednak Jego rola jest niezbędna dla powodzenia misji Jezusa.

Przeczytaj J 1,10-13. Czego wersety te uczą nas o znaczeniu działania Ducha Świętego w procesie nawrócenia człowieka?

Już w 1. rozdziale *Ewangelii Jana* widzimy, jak istotna jest rola Ducha Świętego. Jan mówi, że wszyscy, którzy przyjęli Słowo, to znaczy uwierzyli w Niego, stali się dziećmi Bożymi — tymi, „którzy narodzili się nie z krwi ani z cielesnej woli, ani z woli mężczyzny, lecz z Boga” (J 1,13). Jest to możliwe wyłącznie dzięki działaniu Ducha Świętego.

Przeczytaj J 3,5-8; 6,63; 14,26; 15,26; 16,7-11. Co wersety te mówią o działaniu Ducha Świętego?

„Opisując uczniom sposób oddziaływania Ducha Świętego, Jezus pragnął natchnąć ich radością i nadzieją, które ożywiały Jego własne serce. Cieszył się również z tego, że obdarzył swój Kościół tak wielką pomocą. Duch Święty był największym ze wszystkich darów, jakie mógł uzyskać od Ojca dla wzmocnienia swego ludu. Został udzielony jako środek odnowy; bez Niego ofiara Chrystusa nie przyniosłaby żadnej korzyści. Moc zła nasila się poprzez wieki, a posłuszeństwo ludzi w stosunku do szatańskiego zniewolenia stało się zdumiewające. Grzechowi można się oprzeć i odnieść nad nim zwycięstwo jedynie dzięki potężnemu działaniu Trzeciej Osoby Bóstwa, która przybyła na ziemię w pełni boskiej mocy”⁴⁷.

Jakże wielkim błogosławieństwem jest dar Ducha Świętego, który potwierdza prawdomówność Boga (zob. J 3,33). Duch Święty przekonuje o grzechu, sprawiedliwości i sądzie (zob. J 16,8-11). Zatem kluczem do poznania sprawiedliwości, prawdy i dobra jest poddanie rozumu i życiowego doświadczenia Słowu Bożemu przez zwycięską i przekonującą moc Ducha Świętego.

⁴⁷ Ellen G. White, *Życie Jezusa*, wyd. 16, Warszawa 2018, s. 498.

17. rozdział *Ewangelii Jana* jest czasem nazywany arcykapłańską modlitwą Jezusa. Jest on ostatnią częścią pożegnalnej mowy Jezusa. Jezus przyszedł na ziemię, aby dokonać ostatecznego odrodzenia ludzkości do jej pierwotnej osobistej więzi z Bogiem. Wiernie wypełnił znaki, jakie Bóg dał Mu do wykonania. Słowem i czynem oznajmiał ludziom Boga.

Wkrótce Jezus miał opuścić ziemię. Raz jeszcze pragnął wyrazić swoją miłość do uczniów. Pragnął, by zrozumieli ścisłą więź istniejącą między Nim, Ojcem i Duchem Świętym. Pragnął, by mieli oni z Bogiem Ojcem i Duchem Świętym osobistą więź podobną do tej, jaką On posiadał.

Przeczytaj J 17,1-26. Jakie słowa i wyrażenia w tym rozdziale świadczą o pragnieniu Jezusa, by zaistniała ścisła więź miłości między Ojcem, Nim i Jego uczniami?

Wielu odczytuje 17. rozdział *Ewangelii Jana* jako przesłanie mające oznaczać, że jedyne, co się liczy, to jedność i miłość. Niewątpliwie celem Boga jest odrodzenie nas do osobistej więzi z Nim i naszymi bliźnimi. Jednak staranne studium sugeruje, iż istnieje nierozzerwalne powiązanie między miłością i prawdą.

„A to jest żywot wieczny, aby poznali ciebie, jedynego prawdziwego Boga i Jezusa Chrystusa, którego posłałeś” (J 17,3). Prawdziwego Boga, a nie jakiegokolwiek Boga, jakiego sobie wyobrażamy. „Objawiłem imię twoje ludziom, których mi dałeś (...), i strzegli słowa twojego. (...) prawdziwie poznali, że od ciebie wyszedłem (...). Poświęć ich w prawdzie twojej; słowo twoje jest prawdą” (J 17,6.8.17).

Chrystus przyszedł, by objawić Ojca. To objawienie było bardzo ważne ze względu na liczne błędne pojęcia o Bogu. *Ewangelia Jana* ukazuje, jak poważnie Jezus potraktował tę misję. Właściwie reprezentował czyny i słowa Boga. Gdyby prawda nie miała znaczenia, po co byłoby to wszystko?

Jezus przeżył życie pełne nieopisanych trudów, aby w końcu zostać odrzuconym przez religijne autorytety. Znosił niechęć i obojętność ludzi oraz niezrozumienie nawet ze strony własnych uczniów. Jeden z nich w końcu wydał Go wrogom, a drugi wyparł się trzykrotnie, że Go zna. Chrystus został niesprawiedliwie osądzony i zamęczony na śmierć przez tych, których przyszedł zbawić.

Jak możesz lepiej odzwierciedlać swoim życiem miłość Bożą, jaka istnieje między Jezusem i Ojcem?

DO DALSZEGO STUDIUM

Próbując ustalić, kim jest Jezus, Jego przeciwnicy osądzali Go według ludzkich standardów, „według ciała” (J 8,15). To chyba jeszcze gorsze niż osądzenie „z pozoru” (J 7,24). Uciekali się do kryteriów ciała, czyli upadłego człowieczeństwa w upadłym świecie, bez przekonującego prowadzenia Ducha Świętego (zob. J 3,3-7). Widzieli Jego ciało i nic więcej. Nigdy nie rozważali możliwości, że może On być Słowem, które stało się ciałem (zob. J 1,14). Ocenianie Chrystusa przy pomocy tak ograniczonych kryteriów jest osądzaniem Go ze świeckiego punktu widzenia (zob. 2 Kor 5,16).

„Pocieszyciel nazwany jest Duchem Prawdy (zob. J 14,17). Jego praca polega na ustalaniu i utrzymywaniu prawdy. Na początku Duch Święty zamieszkuje w ludzkich sercach jako Duch Prawdy, stając się następnie Pocieszycielem. W prawdzie znajdujemy pocieszenie i pokój, natomiast daremnie poszukiwalibyśmy ich w otoczeniu fałszu. To właśnie przez kłamliwe teorie oraz tradycje szatan zyskuje władzę nad naszymi umysłami. Kierując ludzi ku fałszywym standardom, zniekształca ich charaktery. Duch Święty przemawia do umysłów za pośrednictwem *Pisma Świętego* i poprzez prawdę oddziałuje na nasze serca. W ten sposób ujawnia błąd i usuwa go z duszy. To za pośrednictwem Ducha Prawdy, posługującego się Słowem Bożym, Chrystus pozyskuje dla siebie wybranych ludzi”⁴⁸.

PYTANIA DO DYSKUSJI

1. Życie wieczne to poznanie Boga (zob. J 17,3). Co znaczy znać Boga, w przeciwieństwie do poznania pewnych faktów o Nim, na przykład, że jest On Bogiem wszechmocnym, miłującym i sprawiedliwym? Jak odpowiedziałbyś na pytanie:

— Czy znasz Boga?

Jaką rolę w twojej odpowiedzi na to pytanie odgrywa Jezus?

2. Co praktycznie i na co dzień znaczą słowa Jezusa: „Słowo twoje jest prawdą” (J 17,17)?

3. Jezus modlił się do Ojca:

— „Nie proszę, abyś ich wziął ze świata, lecz abyś ich zachował od złego” (J 17,15).

Jak nasze osobiste wybory wpływają na to, w jakim stopniu prośba ta może zostać spełniona wobec nas?

⁴⁸ Ellen G. White, *Życie Jezusa*, wyd. 16, Warszawa 2018, s. 498. Przeczytaj także rozdział *Niechaj się nie trwoży serce wasze*, w: tamże, s. 492-506; *Additional Note on Chapter 1*, w: *The Seventh-day Adventist Bible Commentary*, t. 5, Hagerstown 1980, s. 911-919.